

1. Na ú - svi - tu ne - dě - le
 v po - tem - ně - lé do - bě
 hle - dá - me tě, Je - ží - ši,
 v o - pu - ště - ném hro - bě.
 Hle - dá - me tě v za - hra - dě,
 kam jsi prý byl po - cho - ván,
 zdra - há - me se u - vě - řit, že
 ty jsi ži - vý Pán.

2. Ženy zcela zděšené nic nám nepovědí. / Dveře jsou už zavřené, potažené šedí. / Krista někam odnesli, zdalipak to také víš? / Smutný příběh od jeslí až po golgotský kříž.

3. Zatím cestou do Emaus učedníky svoje / povzbuzuješ v myšlenkách plných nepokoje. / Když si vůbec povšimnou, že stojíš uprostřed nich, / jejich zrakům ztrácíš se, jak zjara taje sněh.

4. Navštěvuješ také nás denně zas a znovu, / jenom kdo tě rozpozná ve tvém živém slovu? / V časech dobrých, časech zlých, kdy nám vládne tma a mráz, / nesnadné je pocítit, že ty jsi blízko nás.

T: Jiří Slouka
 M: Filip Klinecký